

Les vides fosques

Moisès Maicas dirigeix l'obra de Toni Cabré 'Viatge a Califòrnia'

ANTONIO JOSÉ NAVARRO
ajnavarro@elperiodico.com

Dintre de la programació que configura la quarta edició de *La Torna del Grec* –un programa de representacions, lectures dramatitzades i col·loquis que ja s'han convertit en l'alternativa *off* del festival Grec–, podrem disfrutar de l'estrena de *Viatge a Califòrnia*, obra del dramaturg i guionista televisiu Toni Cabré, que ja va publicar el text el 1998.

Dirigida per Moisès Maicas i interpretada per Àlex Casanovas, Aida de la Cruz i Lali Barenys, *Viatge a Califòrnia* és, a primer cop d'ull, la vertiginosa aventura d'un home que viu a contrarellotge, amb els nervis a flor de pell i a punt de patir un col·lapse; un home que és protagonista i espectador d'una vida esquitxada de mentides i d'egoïsmes, de desamor i de frustració. Tot i això, *Viatge a Califòrnia* també és, a més a més, una àcida crítica dirigida contra aquelles capes socials dominants que, com si es tractés d'un joc, determinen el futur de la resta dels ciutadans, de persones menys poderoses que ells. *Viatge a Califòrnia* és

UN HOME I EL SEU PASSAT ÀLEX CASANOVAS I LALI BARENYNS, A 'VIATGE A CALIFÒRNIA'.

una tragicomèdia sobre els aspectes més foscos de la nostra vida quotidiana, aquells que no surten mai a la llum pública.

Així mateix, aquest espectacle és una mostra molt representativa de la tasca artística de Cabré, de la seva manera d'entendre el teatre, ja vista a *Estrips* (1998) o *Històries d'amor* (2000), plena d'ironia, de cert elegant distanciament, d'un fi sentit de

l'humor. A *Viatge a Califòrnia*, un home s'enfronta al seu passat a través dels seus diàlegs, alterns, mai simultanis, amb la seva filla morta i amb la seva dona. A través de les opinions d'aquestes dues dones, el que coneixem de l'home a través d'ell es contraposa a altres versions. L'espectador és convidat a preguntar-se on resideix la veritat i on la fantasia.

TRAGICOMÈDIA VIATGE A CALIFÒRNIA VERSUS // DEL 3 AL 22 DE JULIO // DT A DS, 21.30H; DG, 19.30 // 16 €

'Mies', arquitectura en dansa amb Nats Nus

Per commemorar els 20 anys en actiu, la companyia Nats Nus Dansa estrena un espectacle que sintetitza l'univers creatiu del seu director, Toni Mira. Perquè *Mies* és un nou exemple de la inquietud artística de Mira, un coreògraf amb formació arquitectònica que aquí intenta descobrir l'essència de l'obra de Mies van der Rohe en un viatge subjectiu pels seus treballs més representatius. Nova York, Chicago, Berlín i Barcelona acullen alguns dels edificis fonamentals de l'arquitecte, i Nats Nus interroga els seus residents en un muntatge de dansa contemporània que incorpora projeccions de vídeo i manipulació d'objectes. **C. T.**

DANSA TNC // DEL 28 DE JUNY AL 8 DE JUL. DC A DV, 20.00H; DS, 17.00-21.30; DG, 18.00 // 10-17 €

'La mujer del perro cojo', vida de germans

Inspirada en la novel·la *Hermanos* (1978), de l'escriptor italià Carmelo Samonà (1926-1990), *La mujer del perro cojo* relata la insòlita relació de dos germans que viuen sols. Un d'ells té una malaltia mental que l'aïlla del món exterior. El seu germà és l'únic vincle entre ell i la realitat, i la vida de tots dos es converteix en un garbuix d'artificiosos rituals i exploracions físiques. Però l'aparició d'una dona posarà en perill la seva unió. Escrita per Antonio Morcillo i dirigida per Roberto Romei, *La mujer del perro cojo* fusiona la dansa i el teatre, l'expressió corporal i la paraula, per expressar el màxim amb el mínim de recursos. **A. J. N.**

DANSA-TEATRE TANTARANTANA // DEL 30 DE JUNY AL 29 DE JULIOL. DT A DS, 21.00 H; DG, 19.00 // 14-16 €

» a escena Carlo Goldoni, un geni ignorat

El comediògraf venecià Carlo Goldoni (1707-1793) només va tenir, segons ell mateix va confessar, una passió: el teatre. Malgrat la seva agitada vida cortesana a París, la seva ciutat d'adopció, plena a vessar d'incidents llicenciosos. Però, més enllà de la seva existència dissoluta, Goldoni, dotat d'una vitalitat artística gens prepotent, però sàviament administrada i directa, va revolucionar el teatre, el va fer gran, intens.

La seva obra va marcar la fi de la *commedia dell'arte*, que tant havia influït en els dramaturgs europeus, des del Renaixement fins al segle XVIII. Va acabar amb la improvisació, amb els arquetips (*Arlequí, Colombine, Il Dottore*), amb les màscares i les bufonades. Així, després d'*El teatre còmic, criat de dos amos* (1745), en què els personatges de la *commedia dell'arte* es transformen en éssers humans amb una psicologia complexa, van arribar *L'advocat venecià* (1750), *El cafè* (1750) o *L'hostalera* (1753), obres àcides i modernes, exemple d'allò que l'autor va denominar "il·luminisme popular", criticant la hipocresia que domina les relacions socials i humanes, ja sigui entre iguals o entre jerarquies.

Ara que es compleix el tercer centenari del seu naixement, Lluís Pasqual ho celebrarà presentant al Grec *La famiglia dell'antiquario* (1749) i el Piccolo Teatro di Milano visitarà el TNC amb *Il ventaglio* (1764), l'obra mestra de Goldoni, sobre la qual va escriure: "M'ha costat un gran esforç escriure-la, i un gran esforç costarà als còmics representar-la; però és d'aquelles comèdies que farà brillar el seu talent". L'oportunitat idònia per recuperar un geni del teatre que, encara avui, continua en l'ombra de l'oblit.

ANTONIO JOSÉ NAVARRO
CRÍTIC

